

Да излеем душата си пред Господа или победоносната молитва

Росица Кавракирова
19. 04. 2013

Когато четях “Първата книга на царете” - първа глава, Бог много силно докосна сърцето ми в разбирането на Словото Му.

Имаше един човек от Рама-таим-Софим на име Елкана, който имаше две жени - Анна и Фенина. Анна нямаше деца, а Фенина имаше синове и дъщери. Този човек всяка година отиваше в Сило да се поклони със семейството си на Господа на силите и да Му принесе жертва за себе си и за всеки един от семейството си. Той даваше по един дял от жертвата за всеки един, а “на Анна даваше двоен дял, защото я обичаше”.

Казва се, че “Господ беше заключил утробата” на Анна. И Фенина дразнеше Анна много, дразнеше я, когато отиваха в Сило, дразнеше я, за да я огорчава за бездетството ѝ. Анна плачеше и не ядеше. И това продължаваше много години. Така стана и този път, когато отидоха на поклонение, Фенина я дразнеше много и Анна плачеше и не ядеше. Мъжът ѝ Елкана я попита защо плаче, защо не яде и защо е нажалено сърцето ѝ - “не съм ли аз за теб повече от десет сина”? Анна беше преогорчена в духа си. И там в храма Анна стана и тъй преогорчена в духа си тя започна да се моли на Господа и плачеше горко. И в молитвата си направи оброк: “Господи на силите, ако погледнеш благосклонно към скръбта на слугинята Си, и си спомниш за мене, и не забравиш слугинята Си, а дадеш на слугинята Си мъжко дете, аз ще го дам на Господа за всичките дни на живота му, и бръснач няма да мине през главата му.

Тя се молеше и говореше в сърцето си, а само устните ѝ мърдаха и гласът ѝ не се чуваше

Свещеникът Илий беше там и я забеляза; помисли си, че е пияна и дори ѝ каза да остави виното. Тя смирено му отговори, че не е пияна, а е преоскъргбена в духа си, не е пила нито вино, нито спиртно питие, но “Излях душата си пред Господа” и “от голямата си печал и от скръбта си съм говорила досега”.

Тогава Илий ѝ отговори: “Иди си с мир; и Израилевият Бог нека изпълни прощението ти, което си отправила към Него”.

И Анна “тръгна по пътя си, и яде, и лицето ѝ не беше вече скръбно”.

И Господ си спомни за нея, и тя зачна и когато се изпълни времето, тя роди син и го нарече Самуил - “изискан от Бога”, това е този Самуил, Божият пророк, който служи до края на живота си вярно на Господа.

Нека да поразмишляваме върху случаят на Анна и да го отнесем към себе си, към собствения си живот днес.

За всеки един човек Бог има план и промисъл за живота му. Понякога Той допуска да ни се случват неща, които по човешки казано ни правят нещастни. В тези моменти сме много слаби, сатана знае това и ни атакува, за да паднем. Ние трябва да знаем слабите си места и там да сложим най-голяма защита от хитрините на лукавия. Сатана действа чрез хора, които умишлено ни дразнят, за да ни огорчават в продължение на времето, понякога с години. И те от това се удоволстват. Така в сърцето ни се загнездва огорчение. Огорчението атакува духа, душата и тялото ни. Това огорчение ни кара да плачем, да е нажалено сърцето ни, да загубим апетита си и да спрем да се храним дори. Тялото изнемощява, сънят се губи, спокойствието и мирът в сърцето са нарушени, промъква се съмнение за верността на Бог към нас, вярата ни се разклаща. След огорчението идва отчаянието. Сатана иска да ни накара да се почувстваме изоставени от Господа. И ето, човекът се намира на косъм от падането си... сатана чака, той е търпелив, усилва атаката, кой, кой да ни нарани още... може би най-близките...?

Елкана каза: “Анно, защо плачеш? Защо не ядеш? И защо е нажалено сърцето ти? Не съм ли аз за теб повече от десет сина?”

Елкана ѝ каза, “не разбра ли след толкова много години, че няма да имаш деца, ти се моли вече достатъчно дълго на Бога, но Той не отваря утробата ти, но ето ти имаш мен, аз те обичам”...

Сатана чрез Елкана искаше да угаси и последната искрица надежда на Анна и тя да падне. Това я преогорчи. Тя беше огорчавана от Фенина, но сега Елкана я преогорчи. И тя беше смазана. И точно в този момент стана чудото, точно когато сатана очакваше нейното падане словото ни казва: “9. ..Анна стана..!” и... отиде да се моли! Анна имаше надежда, в този момент имаше надежда, по-силна от всеки друг път досега. Тя вярваше, че Бог я обича и имаше надежда, че не я е забравил. О, това не беше обикновена молитва, това беше отчаяната борба на една изстрадала, унижавана и наранявана душа, молитва към Господа с горък плач и мъка, молитва, която разтърсва небето. Анна направи оброк с Бога - “ако ми дадеш син аз ще го дам на Господа за всички дни на живота му”...Нейното желание да има дете беше толкова голямо, че би се съгласила дори и да не е при нея синът ѝ, само да ѝ го даде Бог, да го роди, да не е презряна, да не е огорчавана, да не е безплодна.

Анна говореше в сърцето си, глас не се чуваше, само устните ѝ се мърдаха, тя се молеше в духа си, молеше се от голямата си печал и от скръбта си!

Когато Илий я заговори тя каза:

“Излях душата си пред Господа”

Точно това е силата на молитвата! Точно това е - Да излеем душата си пред Господа! С вяра и надежда!

Нека да се замислим какво означава “да излеем”? - да излеем всичко навън, така, че в душата ни да не остане нищо от това, което е било, да не остане никаква скръб, никаква горчилка, никакво огорчение, просто всичко да излеем и да се освободим от всичко, което е било до този момент! И всичко това го предаваме на Господа с вяра, упование и надежда!

След такава молитва надеждата расте, вярата расте, настъпва освобождение в сърцето, апетитът идва, скръбта напуска, сънят се възстановява. Изливаме душата си пред Господа, предаваме нуждите си на Него и ни олеква!

Точно това иска Бог!

Свещеникът Илий се приобщи към молитвата на Анна:

17. "...Иди си с мир; и Израилевият Бог нека изпълни прощението, което си отправила към Него.

Всъщност той я благослови и каза "амин" на молитвата ѝ.

Тук виждаме колко е добре да имаме съработник в молитвата си, един помощник и застъпник за нуждите ни.

И какъв беше резултатът от молитвата на Анна?

18. "...И тръгна по пътя си, и яде, и лицето ѝ не беше вече скръбно."

Колко чудесно, дойде успокоението и увереността, че Бог е чул молитвата ѝ и че ще отговори!

Когато ние се молим трябва да се молим точно така, да излеем от сърцето си всичко пред Господа, нищо да не задържаме, да се молим с вяра, да се молим с пълно доверие във верността на Бога. И ще получим чудно олекване и освобождение от бремето си.

Ако след молитвата не получим това освобождение значи нещо не е както трябва - или нещо е останало неизлято, или вярата ни е колеблива. Трябва да изпитаме себе си и да се проверим. И да продължим с молитвите, докато бремето се отнеме от душата ни.

И Анна роди син!

И го нарече Самуил!

"27. За това дете се молах; и Господ изпълни прощението ми, което отправих към Него."

И ние можем да получим всичко, което Бог ни е обещал, но трябва да го изискаме. Изискването става с вяра, с надежда, с търпение, с постоянство и с много любов.

Откажем ли се да изискаме това, което Бог ни е обещал ще паднем и точно това чака сатана.

"Исус Навиев 1:9 Заповядвам ти: бъди силен и смел; да не се плашиш и да не се страхуваш; защото Господ, твоят Бог, е с тебе, където и да идеш."

"1 Коринтяни 10:13 Никакво изпитание не ви е постигнало освен това, което може да носи човек; но верен е Бог, Който няма да ви остави да бъдете изпитани повече, отколкото ви е силата, а заедно с изпитанието ще даде и изходен път, така че да можете да го издържите."

Още нещо искам да погледнем във 2 глава на тази книга, когато Самуил вече служеше при Илий пред Бог в храма:

"20. И Илий благослови Елкана и жена му, като каза: Господ да ти даде рожби от тази жена вместо онова, което дадохте на Господа...!"

21. И Господ посети Анна, и тя зачена и роди трима сина и две дъщери..."

Каква радост дойде в живота на Анна! Каква чудна Божия благодат! Това е победа! Бог възстанови всичко и замени страданията и скръбта с веселие.

Когато дадем от сърце нещо за Господа Той ни благославя щедро! Слава на Бога!

Амин